

time

Odborný analytický měsíčník

DUBEN 2015
ČÍSLO 4, ROČNÍK V.
WWW.CICAR.CZ
ZDARMA

Řecko - prohnilá země

obsah

4 | Hidžáb a kulturní konflikty

ANALÝZA | TÉMA Dne 15. dubna 2015 se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze konala konference o používání náboženských symbolů ve veřejném prostoru. Za účasti zástupců Kanceláře veřejné ochránkyně práv, pedagogů Právnické fakulty UK a vysoké školy CEVRO Institut i řady dalších odborníků byly diskutovány otázky, které se týkaly jak sekulárního a náboženského významu různých náboženských symbolů, tak i problematiky právní regulace jejich nošení.

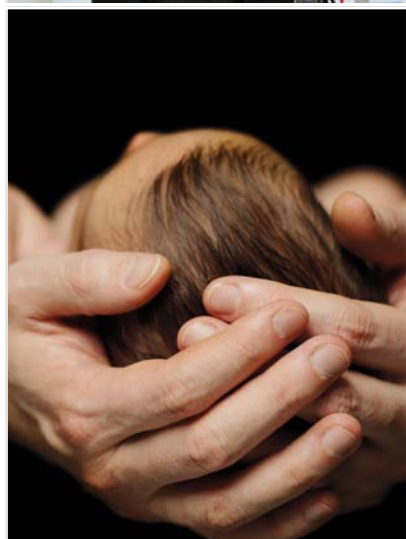
Autor Harald Christian Scheu

6 | Řecko – mimořádně prohnilá země

ROZHOVOR | TÉMA O problémech Řecka a Itálie, ničivé politice zadlužování, neodpovědných bankách, rizicích inflace a stále živých myšlenkách F. A. Hayeka s vysoce postaveným činitelem OECD, bývalým ředitelem Banky pro mezinárodní vypořádání a viceguvernérem Kanadské národní banky Williamem Whitem.

Rozhovor s Williamem Whitem.

10 | Dítě: Objekt či subjekt péče Praktické a teoretické ohlédnutí po roce od rekodifikace soukromého práva

ANALÝZA | TÉMA Dne 30. března 2015 se v prostorách atria budovy vysoké školy CEVRO Institut konala konference zaměřená na dítě a jeho postavení v soukromém právu s ohledem na péči, která je mu poskytována v rámci rodinně-právní a opatrovnické soudní agendy.

Autor Daniel Hanuš

CI Time

Odborný analytický měsíčník

Číslo 4

Ročník V.

Duben 2015

Vydává

CI Consult & Research, s.r.o.
ve spolupráci s vysokou školou
CEVRO Institut
IČ: 24772461
Jungmannova 29/19,
110 00 Praha 1, Nové Město

Kontakty

Telefon: 224 054 087
www.cicar.cz, citime@cicar.cz

Redakce

Šéfredaktor

Josef Šíma

Odborní konzultanti redakce

Ivan Langer, Ladislav Mrklas

Tajemnice redakce

Petra Viktorová

Art director

Ivo Kubát (Multimedia Atelier)

Stálí spolupracovníci

Milan Cabrnoch, Jiří Frgal,

Jakub Kříž, Aleš Kučera,

Daniel Kunštát, Pavol Minárik,

Jaroslav Salivar, Harald Scheu,

Jiří Šedivý, Petr Valenta,

Alexandr Vondra

Fotografie

str. 1 fotolia.com

str. 8–11 fotolia.com

Jazyková korektura

4JAN Public Relations, s.r.o

Registrace MK ČR E 19998,

ISSN 1804-8099

Vážení čtenáři,

duben bývá každoročně obdobím velkých mezinárodních, ale též malých specializovaných konferencí, kdy na vysokou školu CEVRO Institut přijíždějí významní hosté z domova i zahraničí. Proto dubnové číslo CI Time nabízí obsah ovlivněný touto skutečností.

Jádrům čísla je rozhovor s mimořádně vlivnou osobností – vysoce postaveným činitelem OECD, bývalým ředitelem Banky pro mezinárodní vypořádání a viceguvernérem Kanadské národní banky Williamem Whitem, který na půdě školy přednesl výroční přednášku v rámci mezinárodní konference Prague Conference on Political Economy a převzal cenu Friedricha Wiesera. William White se v rozhovoru dotýká ožehavých hospodářských problémů Řecka a Itálie, hovoří o ničivé politice zadlužování a neodpovědných bankách a varuje před riziky inflace.

V úvodním textu tohoto čísla se zamýšlí doc. Harald Christian Scheu, vedoucí Katedry veřejného práva a veřejné správy vysoké školy CEVRO Institut, nad problémy sekulárního a náboženského významu různých náboženských symbolů a problematikou právní regulace jejich nošení. Závěrečný text Daniela Hanuš Dítě – objekt či subjekt péče nabízí praktické a teoretické ohlednutí za prvními zkušenostmi s aplikací a interpretací soukromoprávní rekodifikace.

Příjemné čtení!

Josef Šíma,
*rektor vysoké školy CEVRO Institut
a šéfredaktor*

Ivan Langer,
*zakladatel společnosti
a odborný konzultant redakce*

Ladislav Mrklas,
*zakladatel společnosti
a odborný konzultant redakce*

Hidžáb a kulturní konflikty

Dne 15. dubna 2015 se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze konala konference o používání náboženských symbolů ve veřejném prostoru. Za účasti zástupců Kanceláře veřejné ochránkyně práv, pedagogů Právnické fakulty UK a vysoké školy CEVRO Institut i řady dalších odborníků byly diskutovány otázky, které se týkaly jak sekulárního a náboženského významu různých náboženských symbolů, tak i problematiky právní regulace jejich nošení.

HARALD CHRISTIAN SCHEU | Autor je vedoucí Katedry veřejného práva a veřejné správy vysoké školy CEVRO Institut

Podnětem k uspořádání konference byla zpráva veřejné ochránkyně o šetření ve věci zákazu nošení pokrývek hlavy ve střední zdravotnické škole z července 2014. Kauza dvou muslimských studentek střední zdravotnické školy v Praze, které kvůli údajnému zákazu nošení hidžábu (muslimské pokrývky hlavy) zanechaly studia, byla již v roce 2013 medializována a stala se předmětem nejen věc-

né diskuse, ale také emotivních internetových debat.

OCHRANA PRÁV VS. LIDSKOPRÁVNÍ PRAVĚK

Je třeba konstatovat, že některé argumenty ze strany vedení školy připomínaly spíše lidskoprávní pravěk a ignorovaly běžné ústavní a mezinárodní standardy ochrany základních práv. Velká zásluha veřejné ochránkyně práv spočívá mimo

jiné v tom, že připomenula základní parametry lidskoprávní doktríny. Lidská práva nemají – až na výjimky, které v daném případě nebyly relevantní – absolutní povahu, a veřejná moc je může za určitých podmínek omezovat. K těmto podmínkám však patří princip legality, podle něhož má být zásah opřen o právní normu, dále princip legitimacy, podle něhož musí zásah sloužit legitimnímu cíli, a nakonec princip proporcionality, podle něhož

konkrétní zásah do lidského práva musí být ve vztahu ke sledovanému cíli vhodný a přiměřený.

Ve světle ochrany lidských práv nemůže být vhodným podkladem omezení náboženské svobody ustanovení školního řádu, které nemá oporu v žádném zákoně. Ani skutečnost, že ředitel či ředitelka školy považuje nošení hidžábu výslovně za nespolečenské, není dostatečným základem pro zásah. Evropský soud pro lidská práva se opakovaně za-

NEBYLO BY VHODNÉ POKRAČOVAT

v liberálnějším přístupu ke všem náboženstvím a po vzoru naprosté většiny evropských států otázku nošení náboženských symbolů vůbec neregulovat?

důvodu přirozeně nelze případné snahy o omezování náboženských symbolů ve veřejném prostoru diskvalifikovat jako protiprávní nebo xenofobní. Je však nutné uvědomit si požadavky, které na národní úpravu klade ústavní a mezi-národní ochrana lidských práv.

COŽ TAKHLE NEREGULOVAT?

Jaký legitimní cíl by měl sledovat zákaz nošení náboženských symbolů ve veřejných školách? Turecko, Francie

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

se opakovaně zabýval zákazem nošení náboženských symbolů, včetně muslimské pokrývky hlavy nebo i sikhského turbanu, ale ani v jednom z těchto případů neztroskotala argumentace státu již v stadiu debaty o legalitě.

a Švýcarsko poukázaly na svoji dlouhou tradici sekularismu, který odděluje stát od sféry náboženství, respektive v rigidním francouzském pojetí vylučuje náboženské projevy z veřejného prostoru. Je ovšem otázkou, zda by současná Česká republika měla či chtěla podobnou tradici založit nebo na ni navázat. Období potlačování a pronásledování církví a náboženských společností, které nastalo za komunistického režimu po roce 1948, může sotva sloužit jako vzor. Nebylo by vhodné pokračovat v liberálnějším přístupu ke všem náboženstvím a po vzoru naprosté většiny evropských států otázku nošení náboženských symbolů vůbec neregulovat?

V každém případě mají být tyto právně-politické aspekty řešeny v legislativním procesu za účasti všech relevantních aktérů včetně občanské společnosti. Ředitelna veřejné školy zcela jistě není vhodným fórem pro řešení zákazu nošení muslimské pokrývky hlavy.

býval zákazem nošení náboženských symbolů, včetně muslimské pokrývky hlavy nebo i sikhského turbanu, ale ani v jednom z těchto případů neztroskotala argumentace státu již v stadiu debaty o legalitě. V kauzách týkajících se Francie, Švýcarska, a dokonce i Turecka soud vždy bral národní úpravu zákazu náboženských symbolů jako dostačující z hlediska legality. Veškeré podstatné úvahy soudu se zaměřily na otázku legitimní-

ho cíle zásahu a na přiměřenost omezení. Z tohoto hlediska představuje český případ, ve kterém došlo k porušení principu legality, unikát.

Přitom je třeba připustit, že Evropský soud pro lidská práva dosud ve všech případech týkajících se zákazu nošení hidžábu ve školách dal nakonec za pravdu smluvním státům a hodnotil příslušné zásahy jako slučitelné s Evropskou úmlouvou o lidských právech. Z tohoto

Řecko – mimořádně prohnilá země

O problémech Řecka a Itálie, ničivé politice zadlužování, neodpovědných bankách, rizicích inflace a stále živých myšlenkách F. A. Hayeka s vysoce postaveným činitelem OECD, bývalým ředitelem Banky pro mezinárodní vypořádání a viceguvernérem Kanadské národní banky Williamem Whitem.

Rozhovor vedl **JIŘÍ ZATLOUKAL** (zatloukal@mf.cz)
a vyšel též v časopise Euro

Komentátor deníku Financial Times Martin Wolf navrhuje poměrně radikální řešení současného zadlužení finančního systému: tzv. peníze vrhané z vrtulníku, kdy centrální banka natištěním peněz celý systém oddluží. Myslíte, že to může být účinné řešení?

Vyměňoval jsem si na toto téma názory s Adairem Turne-rem (bývalý šéf britského Úřadu pro finanční služby, nyní profesor Institutu nového ekonomického myšlení – INET, pozn. red.), který má podobný názor jako Wolf. Myslím však, že v tomto se oba mýlí. Začalo to před dvěma lety, když Adair přednášel na konferenci na INET, kde jsem byl diskutujícím. Myšlenka „peněz z vrtulníku“ je v zásadě fiskální expanze, kterou financuje centrální banka. Turner se odvolával na amerického ekonoma Henryho Simonse a chicagskou školu. Namítal jsem, že to, co chicagská škola navrhovala, byla změna režimu. To, co navrhoval Adair, byla změna hospodářské politiky.

Můžete to rozvést?

Změnou režimu chicagská škola v zásadě mínila, že během dobrých časů by měla vláda hospodařit s přebytkem, a když přijde pokles ekonomiky, postupovat naopak. Adair to však chce otočit. Chicagská škola navrhuje v případě konjunktury snižovat vládní dluh, aby si mohla později dovolit dluh zvyšovat. Nicméně v současné době platí opak. Různé země nastrádaly dluhy, které jim setrvale roky rostly a rostly. Pokud jde o „peníze z vrtulníku“, opravdu se obávám toho, že kombinace fiskální a měnové expanze, která sice může působit krátkodobě pozitivně, bude mít dlouhodobější dopady. Zvláště pokud se lidé začnou bát fiskální nadvlády, pak budeme mít inflaci a možná hodně inflace.

Za tím, co prosazuje Adair a další, je myšlenka, že peníze vržené do systému možná zplodí trochu inflace, což pomůže snížit poměr dluhu k velikosti ekonomiky. Nicméně obávám se toho, že to přinese nelineární reakce, kdy se očekávání začnou měnit.

Jinými slovy, že může přijít hyperinflace?

V některých zemích se můžete z velmi malé inflace k velmi vysoké inflaci dostat velmi rychle. Dostáváme se na skutečně problematickou půdu. V jakém bodě ztratí trh důvěru ve vaši fiskální pozici? Odpověď zní, že to nevíme.

V Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) se s tím setkávám pořád, jelikož bychom měli členským zemím radit. Potíž je v tom, že když se podíváte do historie, všechno směřuje k jedinému bodu, v němž trh ztratí důvěru. Pokud se podíváte na země jako Irsko či Španělsko, trhy na ně zaútočily, i když úroveň jejich vládního dluhu byla velmi nízká. Kdo má obrovský vládní dluh? OECD neustále ukazuje na tytéž země, které upozorňujeme na velký problém. Jsou to Spojené státy, Velká Británie, Japonsko. Na tyto země nikdo nezaútočil. Zdá se, že mají bíančo šek (neomezené finanční možnosti, pozn. red.), uvnitř však mají zásadní fiskální problém.

Nemá však tentýž problém Itálie, která byla po Španělsku další zemí, na niž se investoři chystali zaútočit během dluhové krize v Evropě?

Zaútočili na ni na chvíli. A pak to skončilo. I v případě Itálie máme velké obavy z fiskální situace. Nikoli proto, že by se v poslední době chovali nerozvázně, to si nemyslím. Hromadili sice primární rozpočtový přebytek dlouhé roky, nicméně poměr dluhu k hrubému domácímu produktu (HDP) roste, protože HDP se zmenšuje. Mají zásadní vnitřní problém s produktivitou.

Dělá s tím Itálie něco?

Pomalou. Matteo Renzi (premiér Itálie, pozn. red.) si uvědomuje, že pokud chce prosadit zákony, které potřebuje – jako je reforma pracovního trhu a všechny věci, které doporučuje OECD, je třeba změnit politický systém, ústavní systém. Renzi je rozhodnutý to udělat, avšak zabere to čas.

POTENCIÁLNÍ KATASTROFA PRO VŠECHNY

Jak vidíte současnou situaci Řecka? Země je stále na hraně mezi odchodem a setrváním v eurozóně. Měli by Řekové měnovou unii opustit?

Všichni vždy tušili, že by to byla katastrofa potenciálně pro všechny, pokud by Řecko eurozónu opustilo. Pokud je odchod

KDYŽ BYLI BANKÉŘI ZBAVENI ODPOVĚDNOSTI

za ztráty, budou je nyní sdílet řečtí taxikáři s německými daňovými poplatníky.

možný, odešly by patrně i další země. Myslím, že Němci i ostatní mají obavu z náklady, kterou by Řecko mohlo rozpoutat. Zdá se, že existuje názor – a to, zda je pravdivý či nikoli, se nedozvíme, dokud ta situace nenastane – že je nyní eurozóna imunnější vůči tomu, aby vydržela odchod Řecka. Myslím si to ze dvou důvodů. První je uznání toho, že Řecko je mimořádně prohníla země. Říkám mimořádně prohníla.

Myslíte hlavně fiskální nezodpovědnost?

Myslím všechno. A představitelé eurozóny to měli říct hned na začátku. Jste mimořádně prohníla země a ostatní nejsou tak špatní.

Jako vzkaz, že eurozóna může situaci zvládnout?

Ano. Naprosto. Dnes se to však táhne již pět let. Druhý důvod je, že bankovní systém je stabilnější, lépe kapitalizovaný. Může to být lepší než jiné alternativy – ačkoli je těžké soudit – protože kdyby francouzské a německé banky měly problém, do potíží se mohou dostat i vlády, když budou usilovat problém vyřešit. Vlády udělaly to, co udělaly, vyřešily však krátkodobý problém, ten dlouhodobý tu však zůstal. Banky stále uvnitř vědí, že mají problémy a nejsou dostatečně připraveny půjčovat. Myslím, že se to začíná lepšit, a doufám, že to bude trvalejší pohyb. To však nevíme.

Jsou tedy banky v Evropě stále podkapitalizovány?

Zátěžové testy a hodnocení kvality bankovních aktiv naznačuje, že množství kapitálu, který ještě banky potřebují, je relativně nízké, a v současnosti kapitalizace probíhá. Naneštěstí – jako je tomu v případě všech podobných cvičení – víme, že ohledně rozsahu potíží, s nimiž by se dokázaly potenciálně vyrovnat, přetrvává značná nejistota. Adrian Blundell-Wignall z OECD použil k odhadu kapitálové přiměřenosti alternativní metodiku a variaci Blundell-Vignallovy metodiky použil také Viral Acharya z univerzity Stern v New Yorku. Oba shodně tvrdí, že v bankovním sektoru stále přetrvává značný problém.

Myslím si tedy, že situace bank je lepší než dřív, ale jako v případě jiných ekonomických jevů, si nemůžeme být stoprocentně jisti. Jsem si však jist tím, že když byli bankéři zbaveni odpovědnosti za ztráty, budou je nyní sdílet řečtí taxikáři s německými daňovými poplatníky. To samozřejmě vytváří mezi členy eurozóny velké napětí. Napětí ale nepotřebujeme, potřebujeme důvěru a jednotu, abychom se pohnuli dopředu.

Proč jsou Němci tak konzervativní? Uvolnění fiskální disciplíny by mohlo pomoci ekonomice eurozóny, a tedy i jim samotným?

Těžko říct, proč jsou tak neústupní, neboť se zde odehrává řada protichůdných věcí. Na jedné straně myslím, že můžeme rozumně argumentovat – prostě udělali analytickou chybu. Podívali se na Řecko a řekli si: Řekové dostali všechny ty peníze, získali veškerý ten příliv kapitálu, a v zásadě ho použili, aby zdvojnásobili výši mezd a vytvořili obrovský fiskální schodek. To je pravda. Potíž je v tom, že pak se rozmohlo přesvědčení, že stejný problém má každá země, včetně Německa. Z mého pohledu šlo o špatné pochopení podstaty problému. Ta měla spíš co dočinění s platební bilancí a náhlým zastavením přílivu kapitálu či odvrácením jeho toku. Z rozvíjejících se zemí jsme se poučili, že to působí ekonomice nesmírné problémy.

KONTROLOVAT TOKY KAPITÁLU?

Zlepšila se od krize kontrola kapitálových toků?

Tok kapitálu je v zásadě dobrá věc. Musíme se vrátit k počátkům eurozóny. V roce 1997 jsem s Robertem McCauley napsal studii s názvem Euro a evropské finanční trhy. Zjistili jsme, jak zvláštní bylo, že se úrokové diferenciály v Evropě rapidně zmenšovaly. Dokonce v případě Itálie a Belgie, zemí, které měly ve srovnání s ostatními obrovský dluh v poměru k HDP, všechno konvergovalo. V roce 2001 se pak úrokové spready (rozdíly mezi dluhopisovými výnosy jednotlivých zemí, pozn. red.) přiblížily nule a zůstaly tam více než dekádu. Do roku 2007, než se věci začaly obracet. Otázka tedy zní: Co se dělo? Původní představa byla, že kapitál poteče z dobře kapitálově vybaveného severu Evropy, který má vysoký stupeň produktivity, na jih, kde pomůže produktivitu zlepšit a zvýšit životní úroveň.

A tak vyrovnat rozdíly v eurozóně...

Ano. Potom se ale stalo to, že peníze se začaly využívat k naprosto jiným účelům. A nikdo si toho nevšiml. V pojetí Friedricha Hayeka a rakouské ekonomické školy se jednalo o sérii špatných investic. Peníze se využívaly ke špatným účelům, prostředky byly špatně alokovány ve Španělsku, Irsku, v Portugalsku, Řecku.

Zjistili jsme, že v měnové unii lze mít problémy s bilancí běžného účtu, ale nikoli měnové riziko – ačkoli Řecko může být výjimka –, můžeme však nést rovněž velké riziko protistran. Lidé jednoduše nemusí splatit kapitál, který obdrželi. Nejsou schopni obsluhovat svůj dluh.

EUROZÓNA MŮŽE BÝT V SOUČASNOSTI

imunnější vůči tomu, aby vydržela odchod Řecka. Ze dvou důvodů. První je uznání toho, že Řecko je mimořádně prohnílá země. Říkám mimořádně prohnílá. Druhý důvod je, že bankovní systém je stabilnější, lépe kapitalizovaný.

Nestalo se to už ve skutečnosti?

Nyní se to ale má tak, že kapitál nejenže přestal proudit do zemí jižního křídla eurozóny, ale je zde silná tendence, aby proudil zase zpátky. Základní myšlenka byla, že peníze půjdou ze severu na jih, a v současnosti je tento základní koncept rozbitý. Otázka zní, zda může být na jihu Evropy provedeno dost strukturálních reforem a zda mohou být dostatečně „potrestáni“ ti, kdo jim půjčovali, aby se začalo půjčovat zodpovědněji, aby věci znovu mohly začít fungovat. V jistém smyslu je zde hodně práce, která se mu-

sí udělat tak, aby se kvalitní tok kapitálu obnovil. Lze říct, že půjčovatelé ze soukromého sektoru byli hloupí. Šlo o velké selhání trhu. Zejména francouzské a německé banky půjčovaly obrovské sumy peněz.

WILLIAM WHITE

- předseda Kontrolní komise pro ekonomiku a rozvoj v Organizaci pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD);
- řadu let působil jako člen výkonného výboru, který řídí basilejskou Banku pro mezinárodní vypořádání (Bank for International Settlements);
- bývalý viceguvernér Kanadské národní banky;
- působil též ve sboru poradců německé kancléřky Angely Merkelové pro mezinárodní záležitosti;
- v dubnu 2015 vystoupil jako hlavní řečník na Prague Conference on Political Economy, mezinárodní konferenci, kterou každoročně pořádá vysoká škola CEVRO Institut, a převzal Friedrich von Wieser Memorial Prize for Excellence in Economic Education.

Dítě

Objekt či subjekt péče

Praktické a teoretické ohlédnutí po roce od rekodifikace soukromého práva

Dne 30. března 2015 se v prostorách atria budovy vysoké školy CEVRO Institut konala konference zaměřená na dítě a jeho postavení v soukromém právu s ohledem na péči, která je mu poskytována v rámci rodinně-právní a opatrovnické soudní agendy.

DANIEL HANUŠ | Autor je členem katedry Soukromého práva vysoké školy CEVRO Institut

V České republice je již více než rok účinný občanský zákoník, který znamenal kompletní rekodifikaci soukromého práva. Docentka Alena Macková, organizátorka konference a vedoucí katedry Soukromého práva, připomněla, že myšlenka uspořádání konference vychází z prvních zkušeností s aplikací a interpretací soukromoprávní rekodifikace po více než roce její účinnosti, a vyjádřila přesvědčení, že akademická půda musí být prostorem pro věcnou debatu názorových odpůrců.

Docentka Michaela Hendrychová-Zuklínová z katedry Občanského práva Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze se ve svém vystoupení „Dítě a rodiče v subjekt-objektivním pohledu“ zaměřila zejména na kontinuální vývoj postavení dítěte v právních normách občanského práva ve vztahu k péči o jeho osobu. Její teoretické závěry ohledně právní úpravy rodičovských práv a povinností (srovnání zejména s dalšími evropskými úpravami) se staly základem kritiky tzv. střídavé péče o dítě.

JUDr. Hana Nová, soudkyně OS Praha 8, se ve svém příspěvku s názvem „Soudní praxe – rodinně-právní a opatrovnická agenda po rekodifikaci rodinného práva (negativa, pozitiva)“ zaměřila na komparaci aktuálně účinného a předchozího občanského zákoníku, které porovnávala v návaznosti na procesní aspekty soudního rozhodování z hlediska pozitiv a negativ, která nová právní úprava přinesla.

JUDr. Libuše Kantůrková, soudkyně a předsedkyně Sdružení rodinně-právních a opatrovnických soudců, ve svém příspěvku „Postavení rodinně-právních a opatrovnických soudců“ zhodnotila dosavadní praxi v dané oblasti a nastínila možnosti a předpoklady do budoucna pro rozhodování v oblasti ro-

MYŠLENKA USPOŘÁDÁNÍ KONFERENCE

vychází z prvních zkušeností s aplikací a interpretací soukromoprávní rekodifikace po více než roce její účinnosti. Je vyjádřením přesvědčení, že akademická půda musí být prostorem pro věcnou debatu názorových odpůrců.

dinně-právní a opatrovnické agendy. Pohled z opačné strany na danou problematiku zprostředkovaly dvě advokátky s mnohaletou praxí v rodinně-právní a opatrovnické agendě.

JUDr. Jana Dvořáková-Závodská přednesla příspěvek s názvem „Střídavá péče, výživné, styk s nezletilým“, ve kterém poukázala na některé problematické momenty týkající se situací, kdy je soudně či mimosoudně řešena problematika péče o děti.

Poslední příspěvek, z úst JUDr. Valentiny Nedělové, rovněž advokátky a vyučující katedry Soukromého práva CEVRO Institutu, byl zaměřen na „Poznatky z rodinně-právní a opatrovnické praxe z pohledu advokáta“.

JUDr. Nedělová se ve svém příspěvku zaměřila zejména na významnou a mnohdy komplikovanou etickou rovinu vztahu klient-advokát s ohledem na osobu dítěte, ačkoli je klientem advokáta jeden z jeho rodičů.

KONFERENCE UMOŽNILA VÉST ODBORNOU DISKUSI

o aktuálních otázkách a problémech, které se dotýkají soudních řízení ve věcech rodinně-právních. Zároveň se ukázalo, že jak akademická obec, tak široká veřejnost vnímají diskusi v dané právní problematice za žádoucí.

V rámci diskuse zazněly dotazy týkající se nejen české, ale také evropské právní úpravy péče o děti, dále dotazy týkající se stanovování výživného v rozhodovací praxi soudů z pohledu jak soudců, tak advokátů a také dotazy směřující na problematiku střídavé péče. Konference umožnila vést odbornou diskusi o aktuálních otázkách a problémech, které se dotýkají soudních řízení ve věcech rodinně-právních. Zároveň se ukázalo, že jak akademická obec, tak široká veřejnost vnímají diskusi v dané právní problematice za žádoucí.

Studujte prestižní vysokou školu v centru Prahy!

Atraktivní obory s výborným uplatněním!

- **Ekonomie – Hospodářská politika (Bc.)**
- **Politologie a mezinárodní vztahy (Bc., Mgr.)**
- **Obchodněprávní vztahy (Bc., Mgr.)**
- **Veřejná správa (Bc., Mgr.)**
- **Bezpečnostní studia (Mgr.)**
- **Master of Public Administration (MPA)**

CEVROINSTITUT

[vysoká škola]

PRÁVO, POLITOLOGIE, EKONOMIE
PRESTIŽ, VZDĚLÁNÍ A ÚSPĚCH

cevroinstitut.cz